



ANITA MOSKÁTOVÁ

KOVOSTI

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR
a nadace Magyar Kultúraért Alapítvány
This work has been published with the financial
assistance of Magyar Kultúraért Alapítvány
(Foundation for Hungarian Culture)

Horgonyhely

Copyright © Moskát Anita, 2015

Cover illustration © Marcela Bolívar, 2015

Translation © Veronika Erdélyiová, 2024

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2412-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2413-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2414-3 (MobiPocket)



„Tady rodit nemůžeš!“ zadržel Vazil a vyřítil se na palubu. „Musíš to zadržet, slyšíš?“

Anja se opřela o zábradlí, zpoceně vlasy se jí v prstencích kroutily po šíji. Prohmatávala si břicho a počítala čas mezi stahy.

„Proč? Voda otekla.“

„Kdy?“

„Dávno. Byl jsi v kotelně.“

„Proč...?“ Vazil zaklel. „Proč jsi nic neřekla? Ty ses zbláznila!“

„To je moje věc.“

Rodí kradmo, uvědomil si Vazil okamžitě. Kdyby mu Helga nepřišla dolů do kotelny říct, že se Anja prochází po zádi, zatíná zuby a heká, tak si problému možná všimne až ve chvíli, kdy mu do rukou dají vrásčité rudé novorozeně.

Chyboval i on. Měl rozeznat příznaky předzvěstných bolestí, když si Anja s úšklebkem sahala na břicho, viděl to už tolikrát. Ale Vazil si poslední dobou ženy nevíšal. Večer se k ní vždycky otočil zády, usínal přikrytý vlastní jelení kožešinou a promluvil na ni jen tehdy, když ji u stolu požádal o sůl. V osmém měsíci už měl dávat pozor. Pokud ne on, tak Helga.

Anja se opírala o zábradlí a namáhavě zhluboka dýchala, přesně tak, jak se píše v učebnicích.

„Zadrž to!“ zavrčel Vazil a odešel z paluby.

Ještě není pozdě. Běžel do útrobu lodi, k rozpálenému kotli. Jestli se rychle otočí, stihne Anju odvézt zpátky do vesnice. Stará *Arkebuza* už léta skřípala a praskala při každém pohybu, ale Vazil do ní teď ládoval uhlí, jako by ji chtěl zadusit, snažil se ji uvést do pohybu, i kdyby se jí měly rozletět šrouby.

„Dělej!“ šeptal. Na tváře se mu horkem připekly saze.

S bolavou nohou se dobelhal ke kormidlu a otočil jím, jako by ho chtěl ulomit. Parník se kolébal a škubal sebou, neklouzal po vodě, ale rozrážel ji.

Musí se vrátit do vesnice dřív, než na palubu skápne porodní krev. Co by si počal s dalším dítětem? A co by si počal s Anjou, jejíž hlas ho už teď obtěžoval jako bzučící ovád.

Fjord byl úzký; z obou stran vysoké rozeklané vrchy, v jejich těsných údolích stojatá voda. Jehličnatý les byl v pološeru rozmazaný, lopatkové kolo doráželo na kouřově zbarvenou vodu. Vazil se bál, že za soumraku najede na mělčinu, ale nakonec, poté co se odvážil blízko břehu, se mu podařilo *Arkebuza* v širokém oblouku stočit na zpáteční cestu. Loď supěla jako souchotinář.

„Helgo!“ křikl. Dcera stála u zábradlí, měla na sobě pánský kabát zapnutý až po bradu. Vždycky se pohybovala jako stín a Vazil nikdy nevěděl, kdy se mu zjeví za zády. „Vrátíme se do vesnice, drž směr!“

Počkal, až Helga přistoupí ke kormidlu, potom zašel za Anjou. Žena už ležela v kajutě na posteli, kterou sdíleli posledních pět měsíců. Sukni a kožešiny skopla na podlahu, svaly na stehnech se jí chvěly. Sáhla si mezi nohy, jako by ohmatávala, nakolik už se porodní cesty otevřely.

„Neděláš to poprvé,“ řekl Vazil. S prvním dítětem se rodička může trápit i osm devět hodin, ale ze zkušených žen jako Anja vyklouzne hned. „Jsi na to zvyklá.“

„Co chceš?“ hekala Anja. Očekávala nadcházející bolest. Vedle postele si připravila hadry, vodu, alkohol, nůžky. Urousané vlasy se jí rozprostíraly na polštáři jako chaluhy.

„Tomuhle se navzájem učíte? Jak se toho co nejrychleji zbavit?“

„Zavolej Helgu, musí mi pomoci!“

„Nepustím ji sem.“

Anja vykřikovala Helzino jméno, ale dívka nepřišla. Když jí otec přikázal, ať stojí u kormidla, udělala to i v krupobití, těhotné ženy neposlouchala.

„Helgo, nedovol mu to!“ vrískala Anja. „Nenech si od něj poroučet!“

„Pokolikáté rodíš? Kolik jsi za sebou zanechala dětí?“ zeptal se Vazil a Anjin užaslý pohled prozradil, že hodně. „Na tom nezáleží. Jen to nějak zadrž. Tiskni nohy k sobě, nebo co já vím. Musíme se vrátit do vesnice.“

„Domluvili jsme se, že na lodi...“ Anja se zachvěla, zahryzla se do příkrývky, na krku se jí vykreslily šlachy. Křičela hlasem plným nenávisti, jako každá rodící žena. „Uzavřeli jsme smlouvu!“

Vazil vyšel a zamkl ji. Křik už slyšet nebyl, ale i přesto si vzpomněl na svou bývalou manželku Grete, která na téže posteli vrískala úplně stejně, zatímco chvátali k jinému přístavu. Vazil svíral zábradlí lodi, jako by ho chtěl ohnout. Měl pocit, jako kdyby *Arkebuza* přešlapovala na místě, i s vesly by postupovali rychleji než s parním strojem.

Odpoledne ještě trávili v té malé vesnici. Chvatně jí prošli skrz-naskrz, aby místním dali na vědomí, že loď připlula, ale mezi roubenkami pokrytými kůrou posedávalo jen několik nedůvěřivých na zem plivajících rybářů. Viděli hlavně muže, ženy z takovýchto míst hned po otěhotnění prchly.

Pro Anju to bude dobré kotviště. Všude líp než na lodi.

Vazil zíral na zpěněnou vodu: jsou příliš pomalí. Už měli dávno dorazit do vesnice. Ve tmě neviděl ani známý zvonovitý horský štít, ani lesní mýtinu dřevorubců.

„Nemám jí pomoci?“ objevila se vedle něj Helga. Vlasy ostříhané na kluka měla spleené jemnými kapkami vodní tříště, kvílivý vítr jí zvedal kapuci. „Strašně křičí. Je na smrt vydešená.“

„A co tě to zajímá?“ zavrčel Vazil. „Věděla, co to obnáší.“

„Musí ji to neskutečně bolet.“

„Nemám léky, dají jí je ve vesnici.“ Vazil trhl pákou vedle kormidla, načež se ozvala siréna *Arkebuzy*, ať v přístavu slyší, že už jsou blízko. „Sbal jí věci, já zatím budu držet směr.“

„Nemohla by zůstat?“ zeptala se Helga. Lana pleskala, rozezněla plechovou střechu. Loď kuckající saze do inkoustově temné vody se probíjela dopředu.

„Co ti ta ženská navykládala?“

„Ona by jen ráda žila s námi.“

„Už jsem rozhodl. Sbal jí věci a nespouštěj z ní oči! Řekni jí, ať to zadrží!“

„Bude v pořádku, že jo?“

„Hni sebou! A ať to zadrží!“

Helga vešla do kajuty, Vazil se za ní díval kulatým okýnkem. Anja ještě stále hekala na posteli, její břicho vypadalo jako vřed, který co nevidět praskne. Helga jí podala sklenici vody a pak, navzdory jejím úpěnlivým, vzteklým prosbám, začala balit do batohu s měděnými přezkami. Pletené šaty, hrnek, hřeben. Pamatovala si všechno, co si Anja před pěti měsíci přinesla s sebou, skoro jako by pořídila inventární seznam cizích věcí, aby je teď mohla vrátit.

Vesnice stále nikde. Vazil se vyklonil přes zábradlí a pátral po přístavních světlech, dalekohledem prozkoumával hory: za vrcholy jehličnanů jako by stoupal kouř z komínů.

Ve tmě se na březích fjordu matně zatřpytila světla luceren.

„Konečně!“ Sáhl po páce, dal znamení sirénou, tři krátké, zoufalé hvizdy, aby je očekávali v doku. Křikl na Helgu v kajutě: „Jdi na zád! Zakotvíme!“

Na pevnině se objevil správce přístavu s černým plnovousem a čelovou svítilnou, aby jim ukázal cestu. Vazil zakotvil tak zbrkle, že celé molo dunělo od nárazů lodního trupu. Jakmile Helga spustila můstek, spěchal, aby uchopil Anju v podpaží a pomohl jí na břeh.

Cestou k přístavu ji podpíral: pár metrů a budou v bezpečí. Na souši.

Dříve si Vazil myslel, že nejhorší byl rozchod se čtvrtou manželkou, která mu na rozloučenou vrazila do levého stehna krejčovské nůžky. Anja mu během těch posledních kroků zatínala ostré ptačí nehty do krku, brečela a křičela, že přece uzavřeli smlouvu, že přece souhlasil se společným dítětem, zaslouží si víc než rybářskou vísku, kde ani jeden z nich nemá budoucnost. Vazil ji chtěl chlácholit, ale neuměl to. Radši ji jen podpíral a pomáhal jí sejít z můstku.

Jeho holínka zaduněla na souši. Teprve v tu chvíli si všiml, že Anja, potácející se ve spodničce a s rozepnutou košilí, nemá pantofle, vykročila do bláta v ponožkách. Zuby jí drkotaly zimou, choulila se v křečích. Vazil se málem vrátil, aby jí přinesl boty. Ještě nikdy žádnou manželku neopouštěl, když měla na nohou jen punčochy.

„Zmetku prolhaná!“ Anja se Vazilovi zaryla do krku.

Spěchal k nim správce přístavu se spletenými vousy. Vazil byl rád, že je vítá muž, kdyby to byla žena, určitě by mu dala co proto. Svěřil mu Anju, muž se na nic neptal, jen napřáhl dlaň pro peníze. Když je dostal, ženu odvedl.

„Jsi podvodník!“ vykřikovala Anja. Držela si kulaté břicho, vlasy jí pleskaly ve větru. „Potopte mu loď! Zapalte ji! Porušil slovo!“

„Doprovodím ji!“ křikla Helga a s velkým batohem přehozeným přes rameno spěchala za Anjou.

Vazil ji chtěl zastavit, že ne, ať jen hodí věci na práh a vrátí se, ale neměl sílu mluvit. Tak dlouho zíral na otisky nohou v blátě, až mu Anjin pot uschl na rukách, krku a vousech; v chladu mu připadalo, jako kdyby se mu na kůži lepil sníh.

Neměl ji nechat odejít bez bot.

Vazil strhl zakrvácené prostěradlo, zmuchlal ho a hodil na podlahu. Stejně by ty skvrny nikdy nedokázal vyprat. Posypal stůl prachem z přesličky, drhl ho houbou, jako kdyby do něj chtěl udělat díru. Na kredenci našel špinavý hrnek, netušil, jestli z něj jako poslední pila dcera, nebo Anja, hodil ho do škopku. Hledal mastné

otisky prstů na knihách, doteky usazené na kotli, hmoždíři, chtěl je smýt, vyleštit, ale jak celá loď, tak každičký kousíček Vazila lepily od Anjiny duše. Musí popojet, do nějaké bezpečné vesnice, tam se pak vykoupe ve fjordu, smyje ze sebe všechny ženiny doteky. Musí vyvětrat; ve vzduchu je cítit chuť Anjina dechu.

Při pohledu na ruce najednou nedokázal určit, který prsten je její. Nosil jich šest, po jednom měděném na ukazováčku, prostředníčku a prsteníčku. Nepamatoval si, který mu navlékla Anja. Ani to, který Grete, Helžina matka, nebo který jeho čtvrtá žena, ta, co ho pobodala krejčovskými nůžkami. Měla vlasy mléčně světlé, nebo hnědé? Koktala, když ji rozčílili, nebo to byla Ilke, ta druhá? Už nevěděl, která pletla svetry nebo která měla ráda ústřice, protože na ničem z toho nezáleželo.

Vazil mrštil houbou do škopku, hlavní své křesadlové pistole nadzdvihl záclonu. Přístav utichl, Anju odnesli. *Je bezpečno.* Zastrčil si pistoli za pas a odešel do knihovny, protože to, co bylo opravdu důležité, schovával tam, v jednom svazku vázaném v teletině. Prolistoval zažloutlé stránky.

Údaje o krevním tlaku, změny váhy, data o tepové frekvenci, stravovací návyky a diety. Spánkové cykly, složení moči. Sbíral co nejvíc údajů, protože nevěděl, který bude cenný, zaznamenával si náladu žen nebo kolik toho denně vypily. Manželky jeho vyšetření nesnášely, Anja vždycky reptala, když natahovala ruku, aby jí mohl odebrat krev.

Vazil se vztekle posadil ke stolu. Otevřel si jablečné víno a přihnul si z lahve.

Dva tisíce tři sta kroků. Padesátý druhý den. Nevolnosti, zvracení, putování. Dny, hodiny, měsíční fáze. Na mapě červené křížky, aby si mohl zpětně vyhledat, kdy a kde byli. Počasí. Ve čtvrtém měsíci krupobití, ale na těhotenství to nemělo vliv.

Na těhotenství nemělo vliv vůbec nic.

Najednou mu to přišlo zbytečné. Ta spousta údajů, poznámek, kaňky na okraji stránek, nic z toho ho nepřiblížilo k cíli.

Jablečné víno bylo příliš sladké, pití pro ženy, určitě ho vybrala Anja, ale Vazil nic jiného ve skříni nenašel. Zaklonil hlavu a pil; řádky se mu rozmazaly před očima. Něco přehlédl. Řešení se skrývalo v zápiscích, ale on ho nerozeznal.

Točila se mu hlava, se zbytky šplouchajícího vína se postavil na palubu. Souhvězdí mu vibrovala nad hlavou, ledový vítr mu zmrazil plnovous.

Šest prstenů na prstech se na něj přimhouřeně dívalo ve světlém odrazu lucerny.

Bude i sedmá, Vazile?

Sedmá musí být. Musí být sedmá, vždyť dal své slovo, že najde odpověď.

Budou dál klouzat mezi fjordy, aby prodávali knihy a krámy, zatímco se náhodou seznámí se ženou hledající nový život. Možná ji přivede do jiného stavu. Možná žena začne během dvou až tří měsíců putovat, aby ji mohl vzít na *Arkebuzu*, jako poklady z potopených vraků, a pak z ní bude po kapkách vymačkávat krev, po kapkách bude odebírat vzorky plodové vody, aby pod čočkou mikroskopu našel řešení.

Ženy nikdy nebylo třeba dlouho přesvědčovat. S vidinou putování zaprodaly svou dělohu a takové si zasloužily, aby je uprostřed porodních bolestí vyhodili z lodi.

Bude to jen další nezdar. Další manželka, co přijde nazmar, jako Anja. Vazil udeřil do zábradlí, prsteny zacinkaly. Jediná žena, které něco slíbil z celého srdce, mu měděnou obroučku na prst nikdy nenavlékla. Vazil bude klopat zrak, až jí bude vyprávět, že jeho výzkumy ani tentokrát nikam nevedly. Místo řešení jí předá sbírku bezcenných dat.

Nic, nulu, vzduch. Promarněný výzkum. Neomluvitelné.

Balancoval prázdnou lahev na zábradlí, pak jí udeřil o podlahu. Střepy se mu odrazily od holínek.

„Tati, jsi v pořádku?“ zeptala se Helga. Stála na lůžce, asi se právě vrátila. Uši jí zčervenaly zimou.

Vazil něco zamručel, pokusil se pro střepy sehnout. Zabořila ho jizva na levém stehně.

„Nech to! Já to udělám.“ Helga si dřepala v rozepnutém kabátu, beze slov střepy sbírala. Při otáčení se jí na hrudníku otevřela příliš velká košile a odhalila korzet, který jí stahoval rostoucí prsa.

Vazil byl konečně schopen promluvit.

„Porodila?“ zeptal se ochraptěle.

„Je to holka.“

„Anja... říkala něco?“

Helga si mnula spánky, jako pokaždé, když trávila dlouhou dobu na souši.

„Křičela, ale nevzkazuje nic, co by sis nedokázal představit. Nějaký námořník se jí ujme.“

Vazil přikývl. Nevěřil, že Anja zůstane dlouho na jednom místě. Bylo jí už přes třicet, ale ještě byla plodná. Pokud otěhotní, může z rybářské vesnice uprchnout.

„Řekla jim něco o *Arkebuze*?“

„Ječela. Neměla čas si stěžovat.“

„Udá nás?“ Vazil položil ruku na rukojeť pistole za pasem, určené jen k jedinému výstřelu.

„Kdybys věděl, že nás udá, necháš ji rodit tady?“

„Ne. Ale záleží na tom, jak rychle musíme proplout fjordem. Takže?“

Helga se posadila na paty a vzhledla na něj. Jeden střep jí poranil prst, ale nezasténala, jen si olízla krev.

„Máma taky rodila na lodi jen nedopatřením?“ zeptala se.

„Jak tě to napadlo?“

„Chtěl jsi ji vyložit v nějaké vesnici, ale zůstala tu trčet?“

Vazil nemohl říct pravdu, protože Helga by ji stejně nepochopila: kdyby si ponechal všechny pokusné subjekty, *Arkebuza* by se kvůli přetížení nehnula z místa. Z každé ženy stačí tolik, kolik si poznamenal o jejím tlaku nebo stravě do knihy v teletině.

„Ano,“ připustil Vazil. „Stalo se to v osmém měsíci, nemohli jsme zakotvit.“

„Zlobil ses na ni stejně jako na Anju?“

„Myslím, že ano.“

Helga vstala, střepy opatrně držela v dlani.

„Zlobil ses i na mě? Když jsem byla mimino.“

„Proč na tom záleží?“

„Tati, prosím! Zlobil ses na mě?“

„Když ses narodila, nevěděl jsem, co si s tebou mám počít. Ale nezlobil jsem se.“

Helga unaveně mhouřila oči; její bledé pihy vypadaly jako nakreslené tuhou.

„Anju jsem si oblíbila,“ zamumlala. „Je jiná než ostatní ženy. Měla ráda *Arkebuzu*.“

„Žena, která otěhotní, je úplně stejná jako všechny ostatní.“

„Jako maminka? Nebo já?“

Vazil vybuchl:

„Ty nikdy těhotná nebudeš.“

„A co když jo?“

„Nebudeš.“

„Ale jsem žena.“

„Ale zatraceně se od nich lišíš. To tě oblbla Anja?“

„Jsem žena!“ Helga vykřikla se zrakem upřeným do země. Prsa jí zrovna začala růst, rozkrvácela se teprve před rokem. *Žena*. Naštěstí ještě ne. „Vadí ti to, že jo? Vypadám jinak, mám široké boky a... připomíná ti to, že jsem žena i uvnitř. Funguju jako ostatní, píše se to v lexikonech. Taky krvácím! Když to ucítíš, ušklebujes se. Jsem schopná toho, čeho tvoje manželky. I ze mě... může vypadnout takové dítě.“

Někdy Helga nepromluvila celé dny, ale teď se z ní věty jen valily. Možná si Anju opravdu oblíbila a to jí popletlo hlavu. Kaštanově hnědé vlasy se jí rozčepýřily jako srst rozčileného zvířete.

„Tati, zlobíš se i na mě?“ zeptala se Helga. „Když otěhotním, taky mě pošleš pryč?“

Vazil se jí zřídka kdy dotkl, nechtěl ji rozmazlit, aby se nestala zhýčkanou, jako zákaznice přicházející na palubu s nazdviženou

sukní. Chtěl z ní vychovat tvrdou dívku, která si nestěžuje, když jí bagančata odřou patu. Helga toužila po objetí, alespoň teď, poté co viděla křičící Anju rodit.

Když otěhotním, taky mě pošleš pryč?

Vazil se jí nemohl dotknout. Pokud se rozněžní, udělá první špatný krok. Z Helgy se nesmí stát taková měkkotina, jako byly všechny jeho manželky, které se na lodi vyskytly. Jeho dcera se od nich liší.

Vazil vzdechl.

„Nezajímá mě, že máš dělohu. Když se na tebe podívám... dokážu na to zapomenout. Vyhovuje?“

Helze se zachvěla špička nosu. Váhala, jako kdyby chtěla něco říct, ale pak po Vazilovi jen zašilhala a odešla ze sépiově zbarvené paluby do kajuty.

Vazil dlouho čekal pod hvězdami, než dokázal jít za ní. Pročítal si svou v teletině vázanou knihu plnou údajů, ale nenacházel v ní ani své ženy, ani řešení.



Půda dýchala. Když si Lars lehl na dvoře na břicho, cítil, jak z porů mezi žlutými trsy trávy stoupá pára. Byl to dech vonící humusem a železem. Po dešti se zdála zatuchlá a vlhká jako starý polštář, naopak za slunečna v ní nacházel tisíce nových vůní: čerstvou mateřidoušku, dusivý kouř, jako by v hlubinách země hořela hranice; nasládlý sýr, jen se zakousnout. V takových chvílích půdu nenáviděl. Hroudy ztvrdly skoro jako kameny, před použitím bylo potřeba je změkčovat.

Lars se cítil svěží po západu slunce. Světlo ho unavovalo, ale ve tmě, kdy šramotila jen noční zvířata, ožil. To byla doba, kdy dokázal uvažovat. Proto mu žena, když měla dobrou náladu, říkala Sova, ale Larse z té přezdívky svrbělo, jako ze všeho, co s tlustou, širokoramennou Selmou souviselo.

Vyšel do zahrady se zahradní lopatkou a hrncem. Trávník neudržoval a ani jehličí neodklízel, jen tam, kde nabíral hlínu. Chodil až do nejbzdálenějšího konce dvora, kam nebylo skrz živý plot vidět a kde se táhla hranice hřbitova. Mezi sklánějícími se větvemi smrků se rýsovaly náhrobky.

Lars pozvedl klobouk.

„Zdravím!“

Z úcty nikdy neryl na hrobech, ale rád si bral hlínu z jejich blízkosti. Připadala mu sytější než z kterékoliv části zahrady, dokonce sytější než z kterékoliv části vesnice. Podpatkem holínky uvolnil zmrzlé hroudy, potom si nabral celý hrnec. Hlína voněla po rozvažené mrkvi. Brouky a kousky kořenů vyhodil na trávu a vrátil se do domu.

Ze zápraží se zahleděl na vesnici. Zelenina vysázená na střechách vyrašila, centrální sýpka — kde se Selma nafoukaně nechala oslavovat — stála ve tmě prázdná a němá. Její prkenná věž mířila směrem k horám, na které ještě nikdo z nich nevyšplhal, a nejspíš se jim to ani nepodaří. V měsíčním světle se voda fjordu kovově leskla, hory na protějším břehu se nad ní tyčily jako masivní plot.

V okně Selmina domu svítla lucerna. Už roky bydleli odděleně, ale Larsovi připadalo, že i tak je mu moc blízko, vždyť během okamžiku mohla být u něj. Měsíc už byl vysoko a on nechápal, proč je Selma vzhůru. Doufal, že se ho nechystá navštívit.

Lars si oklepal holínky a vešel do místnosti vytopené kamny; pod šálou se mu okamžitě začal potit krk. Prostřel, do džbánku připravil octovou vodu, na talířek kozí sýr. Zkoušel i jiné pokrmy, ale jen tyto silné chutě dokázaly všechno ostatní přehlušit. Zředěnou hlínu postavil v polévkovém talíři na stůl. Zrovna si chtěl sednout, když vtom zaskřípaly vchodové dveře a podle kolébavých těžkých kroků okamžitě poznal Selmu.

„Nepočítal jsem s tebou,“ řekl Lars a ubrouskem přikryl talíř. Selma jeho zvyky znala, ale hlínu považovala za nechutnou, už z jejího pachu se jí zvedal žaludek.

Vtrhla do pokoje v zablácených galoších.

„Půjdeš se mnou!“

„Kam a proč?“

„Potrestáme jednu malou zlodějku. Budeš se na to dívat.“

„Mám práci.“ Lars ukázal na přikrytý talíř, načež Selma ohrnula nos. „Navíc je pozdě... na takové věci.“

„Tohle tě bude zajímat.“ Žena k němu přiběhla v rozepnutém kabátu, na krku měla představený řetěz a šest medailí, které si vysloužila za svých šest dcer. Těhotenství ji připravila i o tři zuby, ale díry v dásních si oblíbila míň než řetěz. Děti nikdy moc v lásce neměla, ale vesničané k ní byli přátelštější a snáz ji přijali za první ženu, když čas od času otěhotněla.

„Proč by mě zajímala nějaká zlodějka?“ vyptával se Lars.

„Však budeš mluvit jinak, až zjistíš, co ukradla. Jdeme!“

Lars si vzal klobouk a černý pršiplášť, po jehož voskovém povrchu sklouzávaly kapky padající ze smrků. Když přecházeli dvůr, poslušně podal Selmě ruku a pomohl jí přes kaluže, potom mlčky vyšli do lesa a vyhýbali se žízalám a slimákům, kteří po dešti vylezli.

Jeho dům stál nejdál od centra vesnice. Nesnášel zvědavé pohledy, děti nakukující do oken. Stranil se lidí, nechodil se dívat na svatby, negratuloval k novorozeným dcerám. Nechodil do přístavu kupovat čerstvé ryby a nevadilo mu ani, že ho děti — a někdy i dospělí — posměšně nazývají Přízrakem nebo Němým.

„Proč jdeme do lesa?“ zeptal se, zatímco se mu kapradiny otíraly o stehna. Po zřídka používané stezce krácel v Selminých stopách; někde už byly ulámané větve, jako by někdo šel před nimi. „Za chvíli dosáhnu své hranice.“

„To děvče taky, věř mi,“ obrátila se na něj Selma. „Vybrala jsem k trestu místo, které ty ještě vydržíš. Ona už ne.“

„Jak to?“

„Narodila se v nalezinci, vedle přístavu.“

„Kdo je ta dívka a co ukradla?“

Selma neodpověděla, mlčky procházeli šumícím lesem. Larsovi kapala za krk studená dešťová voda, holínky jim klouzaly na

koberci z jehličí. Šlapali po rovné cestě, ale Larsovi se svíraly plíce, jako by kráčeli do kopce. V rozechvělém žaludku, v ochablých nohou cítil, že se brzy dostane *příliš* daleko od svého kotviště.

Žil ve vězení. Doma na to zapomínal, ale cestou do hustého lesa si vždycky vzpomněl. Jeho osobní hranice se táhla na východě za hlavní návsí, na západě zase uprostřed jedné mýtiny, odkud v létě nosil domů černou balzámovou hlínu. Když se odvážil dál, začalo mu hučet v hlavě, jako kdyby se mu v lebce vařila voda. Když se vypravil ještě dál, spustila se mu z nosu krev, žaludek se mu sevřel a po zádech se mu řinul ledový pot.

„Jsme na místě,“ řekla Selma. „Tady máš tu svoji zlodějkou.“

Mezi vysokánskými smrky stály dvě ženy v nepromokavých pláštích, mezi sebou držely třetí, která byla i přes panující zimu oblečená jen v plátěné košili a punčochách. Blondáté vlasy jí padaly do tváře; zhroutila by se na zem, kdyby ji doprovod nepodpíral. Obě strážkyně byly těhotné. Břicho jedné se bouřilo jako ohromné vejce, druhé se teprve začalo rýsovat, pod záhyby kabátu šlo sotva rozpoznat.

„Pořád tomu nerozumím...“ Lars umlkl. Dívku poznal, jmenovala se Johanna. Její drkotající fialové rty se před několika týdny namalovaně tiskly k jeho. „Jak jsi na to přišla?“

„Mám své zdroje.“

„Je těhotná?“

„Ještě nevíme. Ale nechci riskovat.“

„Selmo, jen jsme obchodovali...“

„Nezajímá mě to. Chci, aby pykala.“

Johanna se třásla zimou, z vlasů jí padalo jehličí.

„Prosím...“ šeptala. Tmavé oči se jí prosebně zachvěly. „Prosím!“

„Jdeme!“

Těhotné vykonavatelky ji vedly dál do houští lesa, Lars a Selma je následovali.

Lars dívku viděl dohromady jen třikrát. Poprvé, když z donucení sešel do vesnice, aby v nalezcinci hledal vyhovující subjekt. Johanně ještě nebylo šestnáct, ale měla odvalu se před něj postavit,

podívat se mu do očí a zeptat se, jestli on je ten muž, kterému říkají Přízrak. Nato se Lars zeptal, chce-li lehce zbohatnout.

Podruhé navštívila Johanna jeho. Šukali z povinnosti, potom jí Lars nabídl víno a pečeného raka, jedla, až se za ušima olizovala. Potřetí všechno zopakovali, aby opravdu došlo k početí.

Johanna teď klopýtala o kořeny, skučela jako zvíře, něco si i mumlala, ale Lars jí nerozuměl. Možná si stěžovala na bolest v plicích nebo měla křeče v žaludku. V posteli se chovala jinak, pohazovala vlasy, smála se, opile se mu svíjela v náručí. Teď brečela, slzy jí přimrzaly na tvář jako šupiny. Ženy ji silou vlekly, vytrčila paty, zapřela se, otočila se směrem k vesnici.

„Pusťte mě domů!“

Selma pozorovala Larse, snad hledala lítost nebo obavu, ale zklamaně se odvrátila.

„Prosím, ne!“ Johanna se před nimi zhroutila. Blondaté kudrny se jí mísily s bahnem, pažemi si objímala bok, jako by ji v něm píchalo. „Nic jsem neprovedla. Larsi, řekni jí to! Prosím!“

„Kam až ji chceš odvléct?“

Selma se k němu obrátila s přimhouřenýma očima.

„Dokud to nebude stačit. Zatím je při smyslech, tak moc ji to bolet nemůže.“

„Už to bolí i mě.“ Lars říkal pravdu. Cítil, že se mu po lebce rozbíhají tenoučké praskliny, a když se dotkl nosu, měl prst od krve.

Každý znal moc dobře své rodiště, každý věděl, kde jeho matka rodila, i když se nikdy nezeptal. Kdykoliv v minulosti Lars kolem onoho místa prošel, brnělo ho celé tělo, jako kdyby tam spolu s plodovými obaly, krví a mukami zanechal i nějaký znak či otisk. Bylo to jeho kotviště. Jako dítě tucetkrát spočítal kroky — dva tisíce dvacet sedm —, které ho pustí k hranicím. Znal délku vodítka, které ho pouštělo z rodiště do světa.

Nevěděl, kde přesně se narodila Johanna. Podle všeho měla kotviště dál než on.

„Mně se sotva točí hlava.“ Selma se naklonila k Larsovi a stiskla mu přes rukavici ruku. Vypnula se, takhle ho o půl palce převy-

šovala. Stehna, ramena, prsa, břicho, celou postavu měla rovnoměrně tlustou, jako většina prvních žen vesnice, protože rozložité ženy považovali za plodné. „Pojď!“

„Nech tu holku! Není to tak vážné..“

„Dál!“

Pohltil je les, dvě těhotné ženy si razily cestu kapradinami. Jakmile se rameny dotkly smrkových větví, stekla z nich zachycená voda. Nemilosrdně vlekly Johannu, která vřískala, ochraptěle je prosila, ať zastaví, a při tom vyorávala nohama brázdy do jehličí a zarývala prsty do půdy, aby se zachytila. Když už nebyla vidět světla vesnice, zvracela krev do houští, ale ženy ji popadly a vláčely dál.

I Lars to cítil. Kotviště ho táhlo zpátky, jako provaz napínající se u kotníku, ale ještě se nevzdálil *příliš* daleko, zatím ho jen pobízelo, aby se vrátil. V kolenou ho ostře píchalo, v ústech mu vyschlo, rty se mu přilepily k dásním. Vzduch byl čím dál tím hustší, jako kdyby šel bažinami.

Johanna znovu upadla. Objala si kolena, dusila se pláčem.

„Pusť ji!“ prosil Lars. I na Selmě viděl, že se potácí, mrká, svět jí vibruje před očima. Dvě těhotné strážkyně bolest necítily, ať měly rodiště kdekoliv.

„Dál! Poděkuj sama sobě!“

Johanna ječela, stočila se ve spadaném listí jako had.

„Pomoz!“ křičela. „Pusťte mě domů!“

„Nestačilo by to?“ Lars popadl Selminu ruku. „Zabiješ ji!“

„Litoval bys?“

„Okamžitě se s ní vraťte do vesnice!“

Selma zalapala po dechu, chytila se za představený řetěz. Lars počítal s tím, že mu vlepí facku — udělala to už víckrát, když s ní mluvil neuctivě, někdy se mu celé dny modral na tváři otisk jejího prstenu —, ale v tu chvíli Johanna schoulená na zemi zaúpěla, popadla se za břicho a všichni viděli, jak jí po nohou stéká cosi tmavého a lesklého. Krev se jí vpila do punčoch.

„No prosím,“ řekla Selma, „teď už ji můžete odnést zpátky.“

Lars nepomohl Johanně vstát. Těhotné ženy ji uchopily v podpaží, ale to už jen zemdleně visela. Larsovi v hlavě tepala bolest. Ušní bubínky mu pulzovaly tak, že neslyšel, jak jim při chůzi šustí u nohou kapradí.

Otočil se směrem k vesnici, směrem ke svému kotvišti. Už při prvním kroku z něj spadla všechna tíha, která mu svírala hrud', jako kdyby se konečně uvolnil napnutý provaz.

Lars si pověsil schnout promočené ponožky na šňůru nad kamny a potom se bosý, s navlhými nohavicemi schoulil vedle ohně, aby se prohřál. Selma si sedla ke stolu — co nejdál od talíře čpícího zeminou a přikrytého ubrouskem — a natřela si suchar borůvkovým džemem. Žvýkala rychle, jako by jí někdo chtěl vyškubnout jídlo z ruky. Vyrůstala v hladových letech, kdy matky nedopřály synům sousto, aby dcery dostaly alespoň kousek, takže se od té doby, co vesnický sklad praská ve švech, přejídá, dokud jí není špatně.

„Jsi zamklý,“ poznamenala a olízla nůž. „Musíme zařídit pár věcí. Pšenice poroste jen s tvou pomocí.“

Zatímco Selma mluvila, Lars otáčel svým kloboukem ležícím v klíně.

„Budeme potřebovat pár nových záhonů. Pokud v týdnu zasejeme a použiješ svoji moc a sílu, budou plodit ještě před krutými mrazy. Představ si, o čem se klevetí! Na sousedních trzích prodávají naši červenou řepu, protože je nejhezčí. Potřebujeme hodně zeleniny, velké a šťavnaté.“

Selma si snad už ani nepamatovala, kdy úroda dozrávala bez Larse. Užívala si, že může poroučet přírodě, a zatímco v zimním lese rostliny spaly pod přikrovem ledu, jejich střešní zahrádky se zelenaly.

„Když něco chceš,“ řekl Lars, „měla bys být laskavější.“

„Nezačínej s tím zase...“

„Co když úrodu vysuším? Co když obilí shnije dřív, než ho sklídíte? Chtěla bys, aby zem uvolnila všechny kořeny a rostliny se vyvrátily?“

„To sis tu holku vzal tak k srdci? Nerozsévej svoje sémě a bude všechno v pořádku.“

„Mezi námi ještě nikdy nic v pořádku nebylo, Selmo.“

Žena pokrčila rameny, posbírala drobečky sucharu. Roztáhla se za stolem v teple kamen, jako kdyby byla ve vlastním domě.

Johannu těhotné ženy odvěkly domů. Larsovi se z nějakého důvodu líbila, pod tlustým kožešinovým kabátem a svetrem měla útlý pas, a ačkoliv se smála, jako když kráká vrána, během jejich setkání se k němu živočišně a divoce tiskla. Teď už pochopitelně není ani plná života, ani nespoutaně plamenná. Jen zmučená dívka z vesnice.

Měl s ní plány. Během měsíce nebo dvou by se v ní probudila touha po potulce a pak... Už je to jedno. Plod odešel. Dívku nelitoval, vadilo mu jen to, že si to Selma může dovolit.

„Pokud chceš jablka a červenou řepu, sestavím si seznam,“ řekl. Selma trhla hlavou.

„Už jsi ode mě dostal dost.“

„Myslíš si, že pár knížek nebo mizerný nábytek může zaplatit to, co dělám?“

„Žiješ si líp než kdokoliv z vesnice.“

„Protože toho pro vesnici dělám víc než kdokoliv jiný. Stydíš se za to? Vadí ti, že muž je schopný toho, čeho ty ne?“

Selminy tlusté prsty si hrály se zlatým řetězem.

„Co chceš?“

„Bezpodmínečně potřebuju několik nových čoček do hvězdářského dalekohledu.“

„Ty stojí celé jmění, a bude trvat měsíce, než je seženu.“

„Úroda taky stojí celé jmění.“ Lars si počkal, než Selma smířlivě pokrčila rameny. „A ještě něco. Odškodni Johannu. Vezmi ji z nalezince, dej jí práci a poctivě jí zaplat.“

„Pokud tě uvidím v její blízkosti...“

„Neuvidíš.“

Selma přikývla. Během dlouhých manželských let se jejich hádky vyčerpaly, Lars vyčetl ženinu náladu z jediného pozdvižení

obočí, spolknutého zakašlání. Přikývnutí teď znamenalo *v pořádku, ale dej si pozor*. Pokud budeš dál naléhat, budeš toho litovat. Samozřejmě nikdy nezašli příliš daleko. Sice si vyhrožovali, ale navzájem se potřebovali.

Selma neuměla zacházet s hlínou, ačkoliv to vesničané od první ženy obce očekávali. Naopak Lars měl nad hlínou moc a ovládal ji, čímž jako muž porušoval zákony. Mohl Selmu odhalit a ponížít před společenstvím a ona ho zas mohla udat první vyšetřující lodi plující okolo, aby ho popravili za jeho zločiny.

Lars sepsal seznam kýžených věcí — knihy o astronomii, logaritmické pravítko, úhломěr, léky tišící bolest — a předal ho Selmě, která protočila panenky, aby bylo jasné, že to považuje za zbytečné výdaje a přítěž.

„Ta holka,“ hlas se jí ztenčil, „cos od ní chtěl? Já jsem představená žena, tak cos mohl chtít od toho usmrkance?“

„To není tvoje věc.“

„Jo ták.“ Selma papír zmačkala. „Pokud chceš, abych byla laskavější, tak pro to něco udělej! Rodila jsem naposled před dvěma roky, ve vesnici se povídá, že jsem zestárla.“

„A? Mají pravdu?“

„Je načase, abych zase otěhotněla.“

Škvíra mezi Selminými vrásčitými stehny páchla po rybině. Už dřív se domluvili, že můžou zůstat oblečení, stačilo, aby jí Lars vyhrnul sukni, ale o to nešlo, tělo by mu nevadilo. Selma si ho vždycky osedlala. Pohybovala se na něm tak, aby cítil, že jí patří; nemilovali se, jen ho vyždímala. Když jí dával dítě, úplně ho vlastnila.

„Dej se do práce!“ usmála se, popadla kabát a odešla.

Lars se z okna chvíli díval za její vzdalující se postavou. Nejradši by všem řekl, že Selma je podvodnice, nerozumí hlíně. Měl by to říct... Opřel se hlavou o rám. Stejně ji neprozradí, vždyť by ho pak taky udala. Čeho by tím dosáhl?

Posadil se zpátky k prostřenému stolu. Před Johanniným potratem ho talíř hlínovité polévky lákal víc. Sloužila by vyšším cílům, teď má plýtvat energií na jablka a červenou řepu? Musí si

najít novou dívku, ale žádnou místní holku obtěžkat nemůže, aniž by to manželka vyčmuhala.

Ó, kdyby Selma chápala, čeho všeho je s hlínou schopný!

Lars ponořil lžíci do hlíny, ucítil vlhké aroma humusu a otřásl se. Nadarmo čekal, že odpor léty pomine, ještě stále se mu vždycky chtělo zvracet. Polkl, první sousto se málem vrátilo. Dávil se, kyselá, místy hořká, místy slaná chuť mu cukala jazykem. Polykané sousto hlíny bylo slizké jako slimák. Nabral si další lžíci. Zakuckal se, udělal si přestávku a zase si nabral.

Zapotil se. Octová voda, kterou hlínu zapil, ho páčila v krku, kozí sýr tlumil pachutí, ale po každé přestávce pokračoval, s kašlem a sténáním polkl další porci bahna.

Poté co dojedl a vytřel talíř, vyšel bez kabátu do zahrady. Bosé prsty se mu bořily do bahna, nohy mu místy podjely. Usadil se na chladnou zem. Tráva se před ním sklonila, jako by mu přichystala polštář, na který se může uvelebit. Nebyla mu zima. V žaludku ho začalo šimrat, rozechvělými střevy se mu šířilo teplo. Za přivřenými víčky mu vyvstal skalnatý břeh fjordu, koberec spadaného listí v zahradě, sukovité kořeny smrků, které si jako šmátrající prsty hledají cestu hlubinou.

Lars oběma rukama hrábl do hlíny a se žhnoucím žaludkem čekal, až se to stane.



Helgu za svítání probudil pocit prázdnoty. Otec ještě oddechoval na vedlejší posteli, zpod přikrývky mu čouhala zrohovatělá pata. Vedle, na polovině u stěny, zůstal prázdný polštář. Včera s nimi Anja ještě snídala, dnes už možná není její vůně ani v polštáři. Helga by si ráda přičichla, ale to by se musela nahnout přes otce a nechtěla ho probudit.

Oblékla si korzet. Šňůrky se šněrovaly vepředu, tuhá látka se jí zařízla do prsou, jako by je chtěla vmáčknout zpátky mezi žebra. Bolavé

bradavky se jí vpáčily. Přes korzet si oblékla širokou košili a plan-
davý svetr, ve kterém se zdál její hrudník úplně plochý, jako mužský.

Helga popadla z ovocného košíku dvě jablka a vyšla do jitřního
přístavu.

Vesnice se jmenovala Völl a byla na jejich každoroční trase.
Kolem fjordů se tyčily příkré skály, někde skoro až kolmé, a kde se
hory trochu svažovaly, tam postavili přístav a vesnici.

Na konci völlského mola stál totem pobitý jeleními lebkami;
parohy vypadaly jako vzhůru trčící kořeny. V každém koutě střeš-
ních zahrádek místní něco pěstovali, protože vnější pole mohly
obdělávat jen těhotné ženy a ty se k zelenině kvůli svým těžkým
břichům shýbaly jen těžce a s námahou. Tři těhotné šly rosou
směrem k lesu, na zádech se jim houpaly prázdné putny určené ke
sbírání hub, za nimi vyrazily těhotné dřevorubkyně, aby přinesly
vesničánům připoutaným k místu dřevo na otop. Syn jedné má-
chal klackem a pelášil za nimi, ale nemohl je doprovázet dlouho,
u své hranice se musel otočit.

Helga se usadila na jeden kůl, vyleštila si jablko o kabát a za-
kousla se. Nastane období ticha. Anja si během vaření prozpěvo-
vala, v přístavech si povídala s místními, smlouvala o zboží. Ně-
kdy si přisedla i k ní. Kladla jí samé nešikovné otázky, jako jak
má ráda borůvkový koláč nebo jestli už viděla ledňáčka, ale aspoň
se s ní někdo bavil.

Když zůstali s otcem sami dva a někdy zapomněli mluvit i ně-
kolik dní, měla Helga pocit, že bledne. Jako kdyby tím, že s ní
nikdo nemluví, přestala existovat.

Než dojedla jablko až na jádřínek, přístav ožil. Děti z nalezince
si z bezpečné vzdálenosti ukazovaly na loď a špitaly si, ale pak se
objevila vychovatelka v kožešinové čepici a odehnala je pracovat.
Na střešní zahrádky vylézali chlapi, na ramenou motyky, odplivli
si a začali plít. Jejich ženy si na zápraží zapálily dýmky. Tu a tam si
někdo zastínil oči rukou a mžoural na *Arkebuzu*.

Helga se vrátila na loď, právě když otec kloktal a plival přes
zábradlí.